

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL VAN 14 OKTOBER 2014

In zake van :

De heer W E. H., wonende te 9040 Sint-Amandsberg, (...);

Eiser,
vertegenwoordigd door mr D. S. in de plaats van mr D. advocaat te 1700 Dilbeek,
(...)

Tegen :

De vzw V.B., met zetel te 1060 Brussel, (...) KBO nr. (...)

Verweerster,
Vertegenwoordigd door mr G., advocaat te 2800 Mechelen, (...)

Gelet op:

- de dagvaarding van 25 oktober 2010
 - de beschikkingen van 8 november 2010 en 14 januari 2014 op grond van artikel 747,§ 2, Gerechtelijk Wetboek gewezen met het oog op het bepalen van conclusietermijnen en een rechtsdag
 - de stukken van partijen
- en met toepassing van artikel 748bis Gerechtelijk Wetboek op:
- de conclusies voor eiser neergelegd ter griffie 16 juni 2014
 - de conclusies voor verweerster neergelegd ter griffie op 28 maart 2014

Partijen zijn in onderling akkoord afgeweken van de opgelegde conclusietermijnen

De advocaten van partijen werden gehoord in hun pleidooien ter openbare zitting van 29 september 2014 waarna de zaak in beraad werd genomen.

De procedure verliep met in acht name van de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de wijzigende en aanvullende wetten op het taalgebruik in gerechtszaken.

1. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. Verweerster organiseert de basketbalsport in Vlaanderen en ziet toe op de clubs die in Vlaanderen gevestigd zijn. Voor het arbitreren van de wedstrijden op nationaal, landelijk en provinciaal niveau wordt beroep gedaan op scheidsrechters.

2. De benoeming van de provinciale scheidsrechters voor de wedstrijden op provinciaal niveau gebeurt door de Raad van Bestuur van verweerster op voorstel van de betrokken CPS, dat een orgaan is van verweerster.

3. Eiser werd zo benoemd tot provinciaal scheidsrechter en was tot en met het basketbalseizoen van 2006-2007 scheidsrechter in de eerste provinciale afdeling.

4. Elke scheidsrechter wordt tijdens het seizoen geëvalueerd door verscheidene evaluatoren.

Van deze evaluaties wordt een gemiddelde gemaakt en op basis daarvan worden de scheidsrechters binnen een afdeling gerangschikt.

Afhankelijk van het behaalde resultaat blijft de scheidsrechter in zijn afdeling, wordt hij gepromoveerd of wordt hij gedegradeerd.

5. Bij afloop van het basketbalseizoen 2006-2007 behaalde eiser op basis van zijn evaluaties een gemiddelde score van 75,44% en daarmee een 17de plaats in de rangschikking binnen zijn afdeling.

Verweerster erkent dat dit een plaats is waarop eiser verzekerd zou zijn geweest van zijn aanwijzing als scheidsrechter voor de wedstrijden in de eerste provinciale afdeling.

6. Na beraadslaging door het betrokken provinciaal orgaan tijdens een vergadering van 23 mei 2007 werd eiser evenwel (op voorstel van de Voorzitter van het CPS) op de 20ste plaats van de rangschikking gezet. Op basis daarvan werd hij vervolgens gedegradeerd naar de onmiddellijk lagere afdeling, te weten de tweede provinciale afdeling.

Ter zitting blijkt dat enkel deze laatste lijst (zonder puntenscore) waarin eiser de 20ste plaats in de rangschikking bekleedde, uiteindelijk aan eiser werd overgemaakt. Eiser zou enigszins verwonderd geweest zijn over dit resultaat en er vervolgens op uit gekomen zijn dat hij oorspronkelijk wel degelijk de 17de plaats innam in het klassement.

7. Eiser diende vervolgens klacht in tegen de beslissing tot degradatie overeenkomstig artikel 429 van het VJD (dit is het Vlaams Juridisch Deel van het Huishoudelijk Reglement van verweerster).

8. De LRB oordeelde op 5 januari 2008:

"Dat de CPS Oost-Vlaanderen in toepassing van art. 73 VAD bevoegd is voor volgende —ter beoordeling van huidige klacht relevante - zaken:

5. Opvolging van de verslagen der evaluatoren (verwerking, opmaak klassement)
6. Opleggen van administratieve sancties tegen refs en tafelofficials en dit enkel voor fysieke proeven, gedrag en beschikbaarheid"

Dat de CPS Oost-Vlaanderen erkent dat het door de heer W. neergelegde stuk 1 het klassement van de scheidsrechters (1° provinciale — seizoen 2006-2007) weergeeft na verwerking van de punten zoals gegeven door de bevoegde evaluatoren;

Dat de heer W. op dit klassement op de 17° plaats (van 21 staat);

Dat de CPS Oost-Vlaanderen toegeeft het aldus bekomen klassement bijgewerkt te hebben naar analogie met een systeem dat van toepassing is op het "stijgen en dalen van de landelijke scheidsrechters in landelijke reeksen";

Dat na toepassing van dit systeem de heer W. afdaalde naar de 20ste plaats (op 21), hetgeen de verwijzing naar de 2° provinciale afdeling meebracht;

Overwegende dat de Raad van oordeel is dat de CPS niet bevoegd is om het klassement (na verwerking van de door de evaluatoren gegeven punten) te wijzigen nu:

- art. 73 Ter 5° VAD de opmaak van een klassement voorziet aan de hand van de verslagen der evaluatoren, niet meer en niets minder;
- het door de CPS Oost-Vlaanderen voorgelegde document inzake "normering stijgen en dalen van de landelijke scheidsrechters in landelijke reeksen" uitsluitend betrekking heeft op de landelijke scheidsrechters;

(...)

9. De LRB beval vervolgens de vernietiging van de beslissing waarbij eiser werd gedegradeerd en zegde voor recht dat eiser vanaf aanvang van het seizoen 2007-2008 diende te worden geclassificeerd als 1ste provinciale scheidsrechter.

Tegen deze beslissing — die in eerste aanleg werd gewezen door de Raad van Beroep op grond van een soort van voorrang van rechtsmacht — werd cassatieberoep aangetekend.

Dit beroep werd echter afgewezen omdat de Landelijk Cassatiekamer in deze geen cassatievoorziening maar een beroep diende aan te tekenen. Hierdoor werd dit cassatieberoep onontvankelijk geoordeeld.

10. Wat er ook van zij, de beslissing tot degradatie van eiser werd uiteindelijk teniet gedaan door een beslissing van de Raad van Bestuur van 19 mei 2008, waarbij eiser

met ingang van het seizoen van 2007-2008 werd geclassificeerd als scheidsrechter in de 1ste provinciale afdeling Oost-Vlaanderen.

2. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

11. Eiser vordert dat verweerster zou worden veroordeeld tot betaling van de provisionele som van 4000,00 + 1500,00 + 100,00 + 2500 + 956,25 euro meer de vergoedende, moratoire interesten en de gerechtelijke interesten en de kosten, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen.

Ter zitting geeft eiser niettemin aan dat hij zich voor wat de gevorderde schadepost van 956,25 euro (advocatenkosten) betreft gedraagt naar de wijsheid van de rechtbank.

Hij vraagt tevens dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard zonder borgstelling noch kantonnement.

12 Verweerster van haar kant vraagt dat de vordering ontvankelijk doch ongegrond zou worden verklaard en vraagt dat eiser zou worden veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

3. BEOORDELING

3.1. Ontvankelijkheid

13. Verweerster betwist de ontvankelijkheid van de vordering niet. In de mate er zich geen ambtshalve op te werpen gronden van onontvankelijkheid voordoen, is de vordering ontvankelijk.

3.3. Gegrondheid

- De fout

14. Eiser meent dat de wijziging in het klasement van de 17de naar de 20ste plaats — die volgens hem is ingegeven door de aversie jegens hem vanwege een lid van de provinciale commissie in het bijzonder — foutief is. Hij verwijst daarvoor naar de beslissing van de LRD en naar een schending van artikel 73ter S° VAD.

15. Verweerster van haar kant betwist niet dat zij aansprakelijk is voor fouten die door de CPS zouden zijn begaan bij de uitoefening van haar bevoegdheden.

Verweerster meent evenwel dat hier sprake was van een discretionaire, niet-gebonden bevoegdheid waardoor het klasement dat louter werd bekomen op basis van de punten kon worden gewijzigd waardoor het bewijs van een fout niet voorligt.

De enige fout die het orgaan verweten zou kunnen worden zou dan slechts een tekortkoming in haar zorgvuldigheidsplicht zijn. Daarvan zou volgens verweerster evenwel geen enkel bewijs voorliggen.

16. De orgaantheorie brengt inderdaad met zich mee dat de rechtshandelingen die het orgaan (in deze de CPS) stelt binnen zijn opdracht de rechtspersoon (verweerster) verbinden.

Dit betekent ook dat indien het orgaan dan een onrechtmatige daad stelt binnen zijn opdracht dat de rechtspersoon op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is voor de schade die dit met zich meebrengt. (zie H. Boeken en I. Boone, Inleiding tot het schadevergoedingsrecht, die Keure, 2011, 97-98 nr. 137).

Daarenboven blijft de rechtspersoon op grond van artikel 1384, lid 2, Burgerlijk Wetboek aansprakelijk voor de fouten die haar aangestelde naar aanleiding van hun opdracht hebben begaan.

17. De vraag rijst dan of de CPS een fout heeft begaan toen zij het klassement wijzigde.

De rechtbank merkt daarbij volledigheidshalve op dat het antwoord op de vraag of de wijzigingen in het klassement werden ingegeven door de aversie vanwege een bepaald persoon, in deze fase losstaat van de vraag die hier moet worden beslecht, namelijk te weten of een wijziging in het klassement überhaupt wel mogelijk was en mocht worden doorgevoerd,

18. Verweerster stelt ten onrechte dat eiser niet zou betwisten dat het orgaan een zekere beleidsvrijheid behield. Eiser houdt immers precies het tegenovergestelde voor. Volgens hem mocht alleen een klassement worden opgesteld volgens de bekomen gemiddeldes op basis van de evaluaties. Enige tussenkomst of subjectief element op grond waarvan het klassement nadien kon worden gewijzigd is volgens eiser onmogelijk en foutief,

19. Verweerster houdt (onder punt 2.1.9 van haar conclusies) verder ook nog voor dat hier noodgedwongen sprake is van een discretionaire bevoegdheid omdat eiser haar anders geen fout kon verwijten. Wanneer eiser aan het orgaan verwijt dat ze het klassement niet mocht wijzigen, zou hij aan het orgaan impliciet verwijten dat het buiten zijn bevoegdheid handelde. Volgens verweerster kan zij dan zelfs niet worden aangesproken.

Verweerster mag evenwel de fout die eiser aan het orgaan verwijt (het niet mogen wijzigen van het klassement) niet verwarren met de bevoegdheid ((het beslissen omtrent de gevolgen (promoties, degradaties,...) op basis van het klassement).

Verweerster spreekt immers nergens in haar conclusies tegen dat het wel degelijk CPS Oost-Vlaanderen was die over de promoties en degradaties kon beraadslagen en communiceerde (het CPS kan namelijk wel bepalen hoeveel scheidsrechters in een reeks stijgen of dalen). Het verweer van verweerster laat dus niet toe te besluiten dat het orgaan van verweerster buiten zijn bevoegdheid heeft gehandeld. Een andere zaak is dan te weten of het orgaan bij zijn beslissingen over een gebonden of een discretionaire bevoegdheid beschikte.

20. De LRB is bijzonder duidelijk omtrent de interpretatie van artikel 73ter 5° VAD. De bepaling laat enkel en alleen toe dat het klassement wordt opgesteld op basis van de verslagen van de evaluatoren.

Verweerster meent evenwel dat artikel 73ter 5° VAD (dit is het VAD) van het Huishoudelijk Reglement) geen gebonden bevoegdheid inhoudt. De bepaling zou dat niet toelaten,

21. Artikel 73ter, 5° bepaalt dat de Voorzitter van de CPS bevoegd is voor "5. Opvolging van de verslag der evaluatoren (verwerking, opmaak klassement)".

Deze bepaling beperkt zich inderdaad tot een louter technisch verwerken van de evaluatieverslagen en het opmaken van een klassement.

Dit zou met zich meebrengen dat navolgend aan dit klassement geen enkele wijziging mag worden aangebracht.

Deze bepaling is wel summier, maar het is niettemin opvallend dat destijds voor de LRB niet werd aangevoerd dat de technische interpretatie van artikel 73ter 5° VAD niet de juiste zou zijn. Integendeel er werd niet naar het artikel maar naar een volledig extern document verwezen om de aanpassing door het CPS in het puntenklassement te verantwoorden.

Het document dat destijds werd voorgelegd om deze mogelijkheid tot aanpassing door de CPS te staven betrof de "normering stijgen en dalen van de landelijke scheidsrechters in landelijke reeksen". De LRB heeft dit document en deze wijze van bijkomend evalueren evenwel van de hand gewezen omdat het uitsluitend betrekking had op de landelijke scheidsrechters.

Thans legt verweerster dit document trouwens niet meer voor (deze bijkomende wijze van evalueren zou trouwens ook voor de landelijke evaluaties afgeschaft zijn).

22. Uit het voorgaande volgt dat het orgaan van verweerster geen enkele 'beleidsvrijheid' heeft om in het zuiver puntenklassement bekomen op grond van de evaluaties door de evaluatoren wijzigingen aan te brengen.

Het is trouwens volledig onduidelijk op grond van welke criteria zo een wijziging zou zijn doorgevoerd. De heer D. R. heeft het in zijn verklaring over een 10% -coëfficiënt voor zaken buiten het terrein en de wedstrijden, maar in de conclusies van verweerster blijkt (onder punt 1.9) dat ook in de evaluaties van de evaluatoren met dergelijke aspecten rekening wordt gehouden (orde, tenue,...).

Door dus wel te wijzigen en door de punten in het klassement slechts voor 90% te laten meetellen en 10% gewicht toe te kennen aan zogenaamde andere criteria die door het orgaan zelf zouden worden vooropgesteld (zie de verklaring van de heer D. R. op 12 december 2007) heeft het orgaan artikel 73ter 5° van het VAD geschonden en dus een fout begaan waarvoor verweerster aansprakelijk is.

Of dan ook een fout werd begaan in hoofde van de aangestelde van verweerster dient dan niet meer te worden nagegaan.

- De schade

23. Eiser vordert ten titel van schadevergoeding:

- 4000,00 euro wegens het verlies van kans om gedurende twee seizoenen door te groeien in eerste provinciale
- 1500,00 euro wegens het verlies van 50 werkuren aan 30,00 euro voor het organiseren van zijn verdediging in de administratieve procedure
- 100,00 euro wegens het verlies van kans om wedstrijden in de play-offs te arbitreran
- 2500,00 euro wegens morele schade
- 956,25 euro (provisieel) voor advocatenkosten

24. Vergoeding voor verlies van twee seizoenen — Eiser berekent in een eerste fase zijn schade door het aantal wedstrijden dat hij minimaal jaarlijks arbiterde (36 wedstrijden) te vermenigvuldigen met 150,00 euro. Dit is het verschil in vergoeding dat eiser zou ontvangen hebben in eerste nationale (170,00 euro) en de vergoeding die hij ontving in tweede provinciale (20,00 euro). Aldus bekomt hij een bedrag van 5400,00 euro dat hij vermenigvuldigt met twee. Eiser zou immers niet alleen een jaar effectief kwijt zijn geweest (2007-2008), maar zou ook een jaar minder snel hebben kunnen doorgroeien omdat hij bij gebrek aan wedstrijden ook niet is kunnen geëvalueerd worden in eerste provinciale op het einde van 2007-2008. Dit zou zijn 'achterstand' in totaal op twee jaar brengen.

Niettemin begroot eiser zijn uiteindelijke schade wegens verlies van kans op doorgroei op basis van het gemiddelde van alle vergoedingen (20,00 euro voor eerste provinciale, 28,00 euro voor tweede landelijke, 30,00 euro voor eerste landelijke, 40,00 euro voor derde nationale, 50,00 euro voor tweede nationale, 170,00 euro voor eerste nationale), te weten 2000,00 euro per jaar.

25. Voor het eerste verloren jaar van 2007-2008 kan geen hogere vergoeding worden toegekend dan het verschil tussen datgene wat eiser heeft verdiend in tweede provinciale en datgene wat hij zou hebben verdiend indien de fout niet was gemaakt en hij dus in eerste provinciale had kunnen blijven.

Eiser geeft niet aan welke de vergoeding is die hij in tweede provinciale ontving. Uit de tabel die eiser neerlegt onder stuk 20 van zijn bundel (met betrekking tot de tarieven die gelden vanaf 1 januari 2014) blijkt te kunnen worden afgeleid dat voor eerste en tweede provinciale geen verschillende vergoeding werd betaald. De tabel spreekt

immers van 'provinciale' in het algemeen (zonder specificering), terwijl op landelijk en nationaal vlak sprake is van 'landelijke een', 'landelijke twee', 'nationale een', 'nationale twee' en 'nationale drie'.

Dit betekent dat eiser voor dit jaar geen inkomstenverlies aantoont en dat voor dit jaar dan ook geen schadevergoeding kan worden toegekend.

26. Wat echter de misgelopen kans betreft om een jaar eerder te promoveren kan verweerder wel worden gevolgd. Eiser werd weliswaar retroactief opnieuw aangesteld als scheidsrechter in eerste provinciale, maar is de facto een jaar kwijt omdat hij aan het einde ervan niet kon worden geëvalueerd en dus niet kon worden geklasseerd, waardoor hij een jaar in zijn carrière als scheidsrechter niet is kunnen doorgroeien

Het spreekt voor zich dat het hier natuurlijk maar om een kans gaat. Afhankelijk van zijn niveau en zijn evaluaties zou het altijd mogelijk geweest zijn dat eiser toch sowieso nog een jaar langer had moeten wachten om verder te promoveren. Er is trouwens geen zekerheid dat de groei ook steeds maar doorgaat. Men kan zich voorstellen dat niet allen doorgroeien naar de verschillende landelijke niveaus of de nationale niveaus, maar dat er alleen een kans is dat dat gebeurt.

Eiser vordert een vergoeding van 2000,00 euro gebaseerd op een gemiddelde van 50 tot 80 wedstrijden. Indien men dit echter terugbrengt op een aantal van minimaal 36 wedstrijden (zoals eiser in een eerste fase zelf doet en hetgeen door verweerder niet wordt tegengesproken), dan komt men op een bedrag van 1107,69 euro ($2000/65 \times 36$). Rekening houdende met het feit dat men uiteindelijk maar een kans heeft om ook de laatste niveaus te bereiken en rekening houdende met het feit dat een jaar meer doorgroei niet automatisch betekent dat men zeker een jaar eerder zou zijn gepromoveerd, meent de rechtbank dat de verloren vergoeding redelijkerwijze en billijkerwijze kan geraamd worden op 400,00.

27. Rijst dan nog de opmerking van verweerder dat deze vergoeding een onkostenvergoeding is, die niet door de fiscus wordt belast en dus niet als een verloren inkomst kan worden beschouwd.

Dat de vergoedingen de zuivere onkosten overstijgen, blijkt uit de vaststelling dat de vergoeding stijgt naarmate men in hogere afdelingen scheidsrechtert. Eiser merkt terecht op dat dit niet het geval zou zijn indien het om een werkelijke onkostenvergoeding zou gaan. Voor wedstrijden in de hogere afdelingen worden immers geen hogere onkosten gemaakt dan voor wedstrijden in de lagere afdelingen.

In dit verband past het ook op te merken dat de verplaatsingskosten alleszins apart worden vergoed (aan 0,25 euro (zie ook tabel stuk 20 van de bundel van eiser)).

Eiser dient dan ook voor dit verlies aan vergoedingen te worden vergoed, welke ook het fiscaal regime is waaraan deze vergoedingen worden onderworpen.

28. Verlies van kans voor het arbitreran van play-off wedstrijden — Eiser vordert voor deze post een vergoeding van 100,00 euro. Zelfs indien mag worden aangenomen dat eiser voor dergelijke wedstrijden in het verleden wel was opgeroepen dan geeft eiser niet aan om hoeveel wedstrijden het gaat en aan welke vergoeding. Daarenboven blijkt niet of eiser tijdens zijn passage in de tweede provinciale geen wedstrijden heeft kunnen arbitreran in play-off, waardoor ook hier zijn inkomstenverlies beperkt is.

Dit onderdeel van zijn vordering wordt afgewezen bij gebrek aan bewijs.

29. Verdedigingskosten tijdens de administratieve procedure - Verweerder houdt voor dat hij minstens 50 werkuren aan 30,00 euro per uur werk in zijn verdediging tijdens de administratieve procedure heeft gestopt. Van deze kosten — die uiteindelijk enkel te maken hebben met het organiseren van eiser van zijn eigen verweer - legt eiser geen enkel bewijs voor. Het is onduidelijk wat hij precies met het verlies van werkuren bedoelt. Gaat het om een louter forfaitair bedrag of zijn het werkelijk uren dat eiser een bepaald ander werk niet heeft kunnen verrichten.

Bovendien blijkt dat eiser beroep deed op een advocaat om zijn verdediging op zich te nemen tijdens de administratieve procedure (waarvoor hij trouwens ook vergoeding vordert (zie hierna)).

Dit onderdeel van de vordering wordt afgewezen.

30. Advocatenkosten - Eiser vordert betaling van een (provisioneel) bedrag van 956,25 euro aan advocatenkosten. Het gaat hier om de advocatenkosten tijdens de administratieve procedure. Eiser laat uitschijnen dat dit bedrag niet definitief is en dat dit bedrag nog kan oplopen.

Eiser steunt zijn vordering niet op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek maar op artikel 426 van het VJD. Dit artikel bepaalt dat wanneer leden het slachtoffer worden van feitelijkheden zij beroep mogen doen op de gewone rechtbanken waarbij de verdediging zal waargenomen worden door een advocaat van en op kosten van verweester.

Verweester merkt ter zitting terecht op dat het hier veeleer om een vorm van rechtsbijstand gaat voor gevallen waarin eiser een procedure opstart tegen derden wegens feitelijkheden die hij als slachtoffer heeft ondervonden.

Artikel 426 VJD heeft het inderdaad niet over de gevallen waarin eiser een vordering instelt tegen verweester.

Op basis van deze overeenkomst kan verweester niet worden veroordeeld tot betaling van de advocatenkosten in de administratieve procedure, laat staan dat op grond daarvan de advocatenkosten van de huidige procedure zouden moeten worden vergoed (eiser vraagt trouwens een rechtsplegingsvergoeding).

Zijn verzoek tot veroordeling van verweester op deze grond moet dus in ieder geval afgewezen worden.

31, Morele schadevergoeding — Eiser vraagt een morele schadevergoeding van 2500,00 euro omwille van de zorgen waarmee hij werd geconfronteerd in de administratieve procedure en omwille van het feit dat andere motieven een rol hebben gespeeld in de finale klassering van de wedstrijd-evaluaties van eiser die blijk geven van een discriminatoire houding. Daarnaast wijst hij er op dat hij de naam van "moeilijk" opgeplakt heeft gekregen en ook zijn naam bezoedeld zag op het internet (hetgeen een schending zou inhouden van zijn recht op goede naam).

Eiser heeft inderdaad een administratieve procedure moeten voeren om zijn rechten te vrijwaren. Zelfs indien hij retroactief in ere werd hersteld, is het aannemelijk dat zijn imago bij zijn degradatie toch een zekere schade opliep.

Daar waar eiser aanvoert dat de rangschikking eigenlijk om andere motieven werd gewijzigd en hij hierin een willekeurig en discriminatoire houding van verweerster ziet, wordt aan verweerster in zeker zin een afzonderlijke fout verweten.

Eiser neemt in dat geval immers de houding van het orgaan van verweerster zelf op de korrel, te weten de reden waarom zij alsnog overging tot de (foutieve) wijziging in het klassement.

Eiser wijst daarbij op een getuigenverklaring die in de procedure voor de LRB werd afgelegd door de heer Heesters (letterlijke weergave):

"Ik ben zelf scheidsrechter 1° Nat.

Ik heb vastgesteld dat op vergad 23.05.07:

- verhaal over de Heer W. door de Heer D.
- D.: wie tegen mijn kar schopt gaat eruit
- (D.) ik ken een goed systeem zoals op nat. en landelijk voor evaluatie en om hem te laten zakken.

Negatief advies opgesteld voor de Heer D., niet gevolgd door Raad van Bestuur. Gecontacteerd geweest door Centrum Racisme bestrijding"

Ook in de verklaring van de heer V. S. van 12 december 2007, is sprake van een negatief advies 'van de parlementairen'" ivm de heer D. R..

Zelfs indien verweerster volhoudt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat er een aversie bestond ten overstaan van eiser die aan de grondslag ligt van de wijziging (de heer D. R. ontkent alle aantijgingen (zie ook zijn eigen verklaring van 12 december 2007), dan blijft de beslissing van de CPS Oost- Vlaanderen niet alleen foutief maar ook gesteund op ondoorzichtige, niet gecommuniceerde redenen waaromtrent eiser destijds volledig in het ongewisse is gebleven en die hem zeker morele schade hebben berokkend. Dit is in ieder geval geen normaal zorgvuldige houding van een sportorganisatie om met haar scheidsrechter om te gaan.

Waar eiser zich ten slotte beroept op de schending van zijn recht op goede naam, voert hij opnieuw een andere fout aan dan deze die hiervoor reeds werden behandeld. Dit onderdeel van de vordering moet evenwel hoe dan ook worden afgewezen nu de schade onvoldoende bewezen is. Er blijkt niet dat de naam van eiser op internetfora zou worden besmeurd. Dit wordt niet gestaafd.

Gelet op al het voorgaande meent de rechtbank dat in alle redelijkheid en billijkheid een morele schadevergoeding van 600,00 euro verantwoord is.

4. UITVOERBAARHEID BIJ VOORRAAD

32. Eiser vraagt het vonnis uitvoerbaar te verklaren. Hij staft deze eis evenwel niet. De voorlopige tenuitvoerlegging kan, als uitzondering op de regel van artikel 1397 Ger. W., slechts met de nodige omzichtigheid worden toegestaan, en wordt dan ook in de regel afgewezen wanneer de eiser zijn vraag niet motiveert.

33. Het recht op kantonnement van de schuldenaar houdt in dat de schuldeiser niet onmiddellijk het voordeel kan genieten van de te zijnen gunste uitgesproken veroordelingen met de bedoeling de schuldenaar te beschermen tegen het risico van insolvabiliteit van de schuldeiser, wanneer deze het bedrag van de veroordelingen zou dienen terug te betalen.

Het recht tot kantonnement kan door de rechter slechts uitgesloten worden indien in concreto wordt vastgesteld dat de vertraging in de regeling de schuldeiser aan een ernstig nadeel blootstelt (artikel 1406 van het Gerechtelijk Wetboek).

De schuldeiser die de uitsluiting van kantonnement vordert draagt de bewijslast en moet in concreto het ernstig nadeel aanwijzen waaraan hij zou kunnen worden blootgesteld bij vertraging van uitvoering van de overeenkomst (zie ook Gent 1 juni 2006, P&B 2007, 54).

In casu wordt geen ernstig nadeel voorgehouden of aangetoond.

Het kantonnement wordt niet afgewezen evenmin als de borgstelling.

5. GERECHTSKOSTEN

34. Verweerster moet als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld worden tot de kosten van de procedure met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding die een forfaitaire tegemoetkoming is in de advocatenkosten van de in het gelijkgestelde partij. Deze kosten worden toegekend zoals gevorderd.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals nadien gewijzigd;

Gelet op artikel 73 van de wet van 19 juli 2012 betreffende de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel, zoals laatst gewijzigd bij wet van 28 maart 2014 houdende wijziging en coördinatie van diverse wetten inzake Justitie wat het gerechtelijk arrondissement Brussel en het gerechtelijk arrondissement Henegouwen betreft.

Rechtsprekende in eerste aanleg, op tegenspraak;

Verklaart de vordering ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt de vzw V. B. tot betaling aan de heer E. H. van het bedrag van 1000,00 euro.

Veroordeelt de vzw V. B. tot betaling [aan de heer E. H. van de kosten, begroot op:

- 217,25 euro (dagvaardingskosten)
- 990,00 euro (rechtsplegingsvergoeding)

Wijst het anders- en meergevorderde af.

Zegt dat de eigen kosten van vzw V. B. te haren laste blijven.

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 22ste kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, op .14 oktober 2014

Waar aanwezig waren en zitting hadden:

Mevrouw A. D. W., rechter,

Mevrouw C. K., griffier.